

Να εξορίσουμε την κατήφεια και τη ζάλη των λογισμών

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

ΠΕΜΠΤΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

«Κατήφεια παθῶν καί λογισμῶν ἢ ζάλη, μακράν ἐξοριζέσθω καί οὕτως ἐξανθήσει τό ἔαρ τό τῆς πίστεως» (ἀπόστ. Αἰνῶν).

(Ας εξορισθεί μακριά από εμάς η κατήφεια και η στενοχώρια των παθῶν, όπως και η ζάλη των λογισμών, και έτσι θα ανθήσει η άνοιξη της πίστης).

Ο άγιος υμνογράφος εξαγγέλλει αυτό που διαλαλεί η Εκκλησία μας με την Ανάσταση του Κυρίου: τα πάντα τώρα είναι πλημμυρισμένα από το φως και τη χαρά της Αναστάσεως. «*Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός*». «*Ὡ Πάσχα, λύτρον λύπης*». Ό,τι ο Κύριος και οι άγιοι άγγελοί Του προέτρεπαν τους αποστόλους και τις μυροφόρες γυναίκες: «*Χαίρετε*», ό,τι ο απόστολος Παύλος θεωρούσε ως δεδομένο της πίστewς: «*Χαίρετε, καί πάλιν ἐρῶ Χαίρετε*», αλλά και καρπό της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος που προεκτείνει την αναστημένη παρουσία του Κυρίου: «*ὁ καρπός τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά*

», ό,τι ο ίδιος πάλι προέτρεπε ως συστατικό της ζωής αλλά και διαρκές αγώνισμα των πιστών: «*Πάντοτε χαίρετε, άδιαλείπτως προσεύχεσθε, έν παντί εύχαριστείτε*», αυτό λοιπόν προβάλλει και ο άγιος ποιητής. Γιατί; Διότι ανέτειλε ήδη το έαρ, η άνοιξη της πίστεως. Και η άνοιξη αυτή αποτελεί τον ύμνο της χαράς. Οπότε, «*ούδείς δύναται δυσίν κυρίοις δουλεύειν*» – χαρά και κατήφεια δεν μπορούν να συνυπάρξουν! Όταν με άλλα λόγια ο πιστός έχει ενσυνείδητα αποδεχτεί τον Χριστό στη ζωή του, τότε είναι αδιάκοπα στραμμένος προς Αυτόν και Αυτόν αναζητεί προκειμένου να Τον έχει Κύριο και Αρχηγό της ζωής του. Και Τον αναζητεί βεβαίως με τον μόνο τρόπο που ο Κύριος καθόρισε: μέσα από τις άγιες εντολές Του, οι οποίες οδηγούν στην εγκατοίκηση Του μέσα στον άνθρωπο, καθιστώντας τον κυριολεκτικά ένα με Εκείνον. «*Τηρήστε τις εντολές Μου και θα Με δείτε μέσα σας*». Κι έρχεται έτσι η χαρά και η ειρήνη του Χριστού μέσα στον άνθρωπο, χαρά και ειρήνη εσωτερική και βαθιά που κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να τα διαγράψει και να πάρει.

Από την άποψη αυτή ο άγιος υμνογράφος τονίζει το αυτονόητο: αν ζει ο πιστός τη χαρά της Ανάστασης, δεν μπορεί να είναι εγκλωβισμένος στην κατήφεια που φέρνουν με μαθηματική ακρίβεια τα πάθη του ανθρώπου· δεν μπορεί να άγεται και να φέρεται από τους λογισμούς που δημιουργούν ζάλη στον άνθρωπο, δηλαδή από τους λογισμούς της απιστίας και της διψυχίας, τους λογισμούς που θέτουν σε κρίση τον άνθρωπο, γιατί δεν μπορεί να πάρει τη σταθερή απόφαση να είναι πάντοτε με το μέρος του Χριστού, δηλαδή εκεί που τον καλούν οι εντολές και το θέλημα Εκείνου. Κι είναι η εμπειρία του καθενός μας: τι είναι εκείνο που

δημιουργεί την εσωτερική θλίψη και στενοχώρια και δεν μας αφήνει να ησυχάσουμε; Μόνον το άφημά μας στα ψεκτά πάθη μας: η ικανοποίηση της σαρκολατρείας μας και του αλαζονικού υπερήφανου φρονήματός μας. Δυστυχώς, έστω και θεωρούμενοι χριστιανοί, ζούμε ακόμη μέσα στον χειμώνα της αμαρτίας μας, όταν έξω, στον αληθινό κόσμο του Θεού – κι είναι αληθινός γιατί είναι ο αιώνιος κόσμος – ήδη έχει ανατείλει το έαρ και η καλοκαιρία της ζεστασιάς της αγκαλιάς του Θεού μας. Ήδη από την πρώτο ύμνο του κανόνα του αγίου Θωμά (α΄ ωδή) ο υμνογράφος επισημαίνει: *«Σήμερον ἔαρ ψυχῶν ὅτι Χριστός ἐκ τάφου, ὡσπερ ἥλιος ἐκλάμπας τριήμερος, τόν ζοφερόν χειμῶνα ἀπήλασε τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν»* (Σήμερα είναι η άνοιξη των ψυχών. Γιατί ο Χριστός την τρίτη ημέρα μετά τη σταύρωσή Του βγήκε από τον τάφο, όπως ακριβώς ο ήλιος που έλαμψε μετά τη νύκτα, και έκανε πέρα τον χειμώνα της αμαρτίας μας).

Ο αληθής χριστιανός, δηλαδή ο άγιος, είναι ο χαρούμενος άνθρωπος. Χαρούμενος με την έννοια την πραγματική: χαίρεται η καρδιά του, γι' αυτό και τη χαρά αυτή σκορπίζει παντού και πάντα. Δεν είναι τυχαίο ότι πολλοί άγιοι της Εκκλησίας μας θεωρούσαν ότι ο πασχαλινός χαιρετισμός *«Χριστός Ἀνέστη»* πρέπει να συνιστά τον διαρκή χαιρετισμό μας όλου του χρόνου. Αρκεί βεβαίως να μη ξεχνάμε ότι η εσωτερική αυτή χαρμόσυνη πραγματικότητα δεν προκύπτει «μαγικά» και γρήγορα. Απαιτεί καθημερινό αγώνα συσταύρωσης με τον Χριστό, οδύνη και «μάτωμα» πάνω στον αγώνα κατά των παθών, που θα πει ότι τελικώς η χαρά αυτή λειτουργεί για τον «μέσο» χριστιανό, αν υπάρχει τέτοιος όρος, ως όραμα που πρέπει να καθορίζει την πορεία του – μερικές φορές σε βάθος δεκαετιών! Και βεβαίως να τονίσουμε και πάλι το του αποστόλου: η χαρά έρχεται ως καρπός του πνεύματος αγάπης. Όπου αγάπη εκεί και χαρά, εκεί και Ανάσταση, εκεί και Χριστός!

pgdorbas.blogspot.com

PERMANENTLY_REMOVED